

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Пазарджик, 22.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Ани Харизанова

при участието на секретаря Петрана Ив. Динева
като разгледа докладваното от Албена Г. Палова Въззивно гражданско дело
№ 20235200500630 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. С решение № 289/25.04.2023 г., постановено по гр.д. № 20225240101294 Пещерският районен съд е отхвърлил като неоснователен иска на М. Д. К., ЕГН ***** от с. Л., **общ. П., Пазарджишка област, чрез адв. П.,** против „К.Л.“ ЕООД с ЕИК ***** **със** седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Д.Г.“ № 16, представлявано от управителя К.Г.С., **за заплащане на сумата от 30 000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди (изразяващи се в болки, страдания, затруднения и неудобства в процеса на лечение и възстановяване, ограничения в нормалния и обичаен начин на живот на пострадалия, които е бил принуден да понесе, загрозяване на тялото от останалите му белези и претърпян стрес от пожара и психически травми останали му след инцидента), претърпени от К. във връзка със станалото на 28.11.2019 г. увреждане на здравето му, ведно със законната лихва от 28.11.2019 г. до окончателното изплащане на сумата.

С определение № 331/07.07.2023 г., постановено по реда на чл.248 от ГПК по същото дело решение № 289/25.04.2023 г. е изменено в частта за разноските, като М. Д. К. е осъден да заплати на „К.Л.“ЕООД с ЕИК ***** разноски по делото в размер на 3000 лева

Против така постановените актове в законния срок са постъпили

въззивна и частна жалба от М. Д. К. чрез неговия процесуален пълномощник с изложени оплаквания за незаконосъобразност.

Във въззивната жалба се твърди, че изводите на районния съд са неправилни, а цитираната в решението съдебна практика не била приложима в настоящия случай, тъй като между страните нямало спор, че се касае за инцидент, представляващ трудова злополука, а с определение от открито съдебно заседание, проведено на 07.02.2023 г. районният съд бил приел това обстоятелство за безспорно, ненуждаещо се от доказване. Освен това ответникът се позовал на съдебната практика по чл.57 от КСО едва в писмената си защита, поради което това възражение било преклудирано и районният съд изобщо не е следвало да го разглежда. Ответникът бил недобросъвестен работодател по смисъла на чл.8, ал.1 от КТ, тъй като бил уведомен своевременно за настъпилия на 28.11.2019 г. инцидент и е бил длъжен да декларира трудовата злополука на основание чл.57 от КСО, но не го е направил. Съдебната практика, на която се бил позовал Пещерският районен съд, не била относима към настоящия случай, тъй като инцидентът, представляващ трудова злополука, бил настъпил извън територията на Република България, поради което според жалбоподателя не се прилагали правилата на КСО и Наредбата. Поради това отпадала и необходимостта да се извърши производство по реда на чл.57-60 от КСО, което да приключи с издаването на административен акт, с който злополуката да бъде определена като трудова.

В последния раздел на въззивната жалба се пресъздават установените според жалбоподателя факти от събраните по делото доказателства, в това число и свидетелските показания, анализира се и възражението за съпричиняване с краен извод, че не е налице такова.

Искането е обжалваното решение да бъде отменено, вместо което да бъде постановено ново, с което предявеният иск да бъде уважен изцяло с присъждане на разноските за две инстанции.

Във въззивната частна жалба на М. К. се твърди, че неправилно районният съд го е осъдил да заплати на ответното дружество деловодни разноски в размер на 3000 лв., тъй като по делото не били налице доказателства за реално заплащане на тази сума. Самият договор за процесуална защита и съдействие не представлявал такова доказателство, а други доказателства за плащане не били представени. Искането е обжалваното определение да бъде отменено.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор само на частната жалба с искане тя да бъде оставена без уважение.

Окръжният съд след като се запозна с твърденията, изложени във

въззивната жалба и частната жалба и писмения отговор, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства, като взе предвид становищата на страните, изразени в с.с.з. и писмените защиты и при спазване разпоредбата на чл.235 от ГПК, прие за установено следното:

В исковата си молба против „К.Л.“ЕООД с ЕИК ***** ищецът М. Д. К. е твърдял, че по силата на трудов договор № 26/15.06.2018 година заемал в ответното дружество длъжността „шофьор на товарен автомобил /международни превози/ над 12 тона“. Договорът бил безсрочен, при пълно 8-часово работно време и с място на работа: гр.П., ул.„Д.Г.“ № 16. На 28.11.2019 г. К. се връщал от Италия към България след извършен курс до град Флоренция. В този ден той управлявал тежкотоварен автомобил - собственост на ответното дружество, а именно: Влекач марка „ДАФ“, модел „Х 105“, жълт на цвят с рег.№РА **** (ищецът не си спомнял последните две букви от регистрационния му номер). Влекачът бил съчленен с полуремарке. Преди обяд К. вече бил преминал границата между Република Италия и Република Словения и пътувал в посока Република България. На пътя между населените места Сезана и Врхника, при движение на камиона, водачът чул силен шум като гръм от задната част на ПС. Помислил, че е спукал гума и отбил в аварийната лента за движение. При опит да завърти ключа на стартера, за да изгаси двигателя, установил, че това не може да се случи. Стрелките на таблото започнали да се движат неконтролируемо напред-назад. Кабината на влекача започнала да се тресе, а в нея - да навлиза дим. Тогава в нея избухнал и огън, който засегнал корема, двете предмишници и части от лицето на К.. Той силно се изплашил и излязъл от кабината, като се отдалечил към пътната мантинела. В този момент камион с хърватска регистрация, движещ се по същия път, спрял и водачът му предоставил на ищеца пожарогасител, с който да се опита да потуши възникналия пожар. К. взел пожарогасителя и тръгнал към камиона, но в този момент се чул втори гръм, в следствие на което пожарът се засилил, а потушаването му станало невъзможно. На място пристигнала полицейска кола и полицейските служители разпоредили всички да се отдалечат от горящия камион. Пристигнал и екип от пожарната, който се заел с потушаването на пожара. Водачът на хърватския камион услужил с мобилния си телефон на К., който набрал свой колега, за да съобщи за случилото се, но той не му вдигнал телефона. В интернет ищецът открил телефон на „К.Л.“ ЕООД и позвънил, но се оказало, че се е свързал с лице от счетоводството на фирмата, а не с управителя или друго отговорно лице. Съобщил накратко какво се е случило и предоставил телефонния номер на намиращия се в близост полицейски служител с молба лице от ръководството на фирмата да се свърже с него в следствие и по този начин да разбере къде е отведен К.. След това дошла

линейка, която го откарала в болница, и там на К. била оказана медицинска помощ.

На следващия ден синът на управителя К.С., а именно К.С., който в „К.Л.“ ЕООД всички знаели като фактическия собственик на дружеството, открил ищеца в болницата и го приканил да си тръгват, за да го откара в България с автомобила си. К. се съгласил, но първо се обадил по телефон на майка си, на която разказал за случилото се. Когато напуснали болницата, обаче, вместо да поемат към България, К.С. настоял първо да открият камиона и да разберат какво се е случило с него. Това наложило двамата да останат още един ден в Словения. Камионът бил открит в гр.Врхника, напълно унищожен от пожара.

На 31.11.2019 г. С. и К. потеглили към Република България и на 01.12.2019 г. пристигнали. По пътя ищецът усещал силни болки, а от обгарянията му започнал да тече секрет, което силно го обезпокоило. Казал на С., че има нужда от медицинска помощ. Когато пристигнали, обаче, вместо да го отведе в болница, С. откарал К. до автомобила му, и му казал като не се чувства добре да ходи в Бърза Помощ. К. веднага посетил спешното отделение при „МБАЛ Пазарджик“ АД, но там преглеждащият го лекар изразил становище, че състоянието му е тежко и следва да постъпи за лечение в отделение по изгаряния, като го насочил към УМБАЛ „Св. Георги“ ЕАД гр. Пловдив. Ищецът се обадил на племенника си, за да го откара в Пловдив и още същата вечер бил настанен в клиниката по пластично-възстановителна и естетична хирургия при УМБАЛ „Св. Георги“ ЕАД гр.Пловдив, където престоял от 01.12.2019 г. до 06.12.2019 г. Била му поставена диагноза „Изгаряне на лицето, абдоминална област и двете предмишници 9% gr II АВ“. На 04.12.2019 г. била проведена операция, при която се извършили: „ексцизионно почистване (дебридмен) на рана, инфекция или изгаряне; Сваляне на превръзките при лежачо тръбно положение; Стерилно ограждане; Трикратно почистване с антисептици“. Извършил се дебридман, при който раневите площи се обтрили с памучни марли с антисептици, отстранявайки девитализирани епидермални повлекла, налепи и крусти. Превръзка с лист нанокристално сребро. Бил лекуван медикаментозно с Аналгин и Перфалган.

След датата на инцидента ищецът К. бил във временна неработоспособност за период от 50 дни от 01.12.2019 г. до 15.01.2020 г. (На 20.01.2020 г. трудовият договор с К. бил прекратен на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ.) В по-голямата част от това време, по лекарска препоръка, ищецът трябвало да стои неподвижно, легнал по гръб и с ръце над главата си, за да зарастват раните от изгарянията по-бързо и без съпътстващи ги инфекции. Било му предписано и лечение с дефламол, което той стриктно спазвал.

Освен в деня на инцидента, в който болката от изгарянията била най-

силна, К. изпитвал болка и в целия посочен период на неработоспособност, продължил 50 дни. Към настоящия момент същият вече не усещал болка, но имал белези от изгарянията, които загрозяват тялото му и му напомнят постоянно за претърпения инцидент. Същият бил оставил и трайни психически травми в съзнанието на ищеца, който дълго време сънувал кошмари, изпитвал притеснение от огън и постоянно се страхувал да не възникне пожар.

В периода на неработоспособност ищецът бил принуден да търпи и ограничения в нормалното си придвижване, тъй като лечението му изисквало да стои в специфична статична поза, а освен това при движение изпитвал болки. В този период същият трудно обслужвал нуждите си и за него се грижела жената, с която живеел на семейни начала, както и близки и роднини. Ищецът с нищо не бил предизвикал и допринесъл за настъпване на увреждането.

Моли да се постанови решение, с което се осъди ответника да заплати на ищеца М. К. сумата от 30 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди (изразяващи се болки, страдания, затруднения и неудобства в процеса на лечение и възстановяване, ограничения в нормалния и обичаен начин на живот на пострадалия, които е бил принуден да понесе, загрозяване на тялото от останалите му белези и претърпян стрес от пожара и психически травми останали му след инцидента), претърпени от К. във връзка със станалото на 28.11.2019 г. увреждане на здравето му, ведно със законната лихва от 28.11.2019 г. до окончателното изплащане на сумата. Претендира присъждане на разноските.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, с който оспорва иска като неоснователен. Не се оспорва обстоятелството, че между страните по делото е съществувал валиден трудов договор, като ищецът е заемал длъжността шофьор на тежкотоварен автомобил. Не се оспорва и обстоятелството, че на посочената дата в исковата молба след като се връща от Италия към България, управлявайки композиция, включваща влекач, съчленен с полуремарке, по време на движението е възникнал пожар на МПС, при който напълно е изгорял влекачът и частично ремаркетът с част от товара. Изгорели са и всички лични вещи и документи на шофьора, управлявал МПС-то, като К., който безспорно е водач на МПС, е откаран в болнично заведение, където му е била оказана медицинска помощ, като преди това същият е уведомил „счетоводителката на ответната фирма. Направено е възражение за погасяване на иска по давност. Ответникът е твърдял, че инцидентът е възникнал изцяло по вина на ищеца и неговите действия и бездействия, тъй като вероятната причина за пожара била оставената от водача газова бутилка в кабината. Моли искът да бъде отхвърлен. Претендира

присъждане на разноските.

Безспорно е по делото, че на 15.06.2018 година между „К.Л.“ ЕООД със седалище и адрес на управление: гр.П., представлявано от К.Г.С. и М. Д. К. е възникнало трудово правоотношение, по силата на което К. е заел длъжността „шофьор на товарен автомобил /международни превози/ над 12 тона, с място на работа гр.П., ул.“Д. Г.“ № 16; на пълно работно време от 8.00 часа и при договорено трудово възнаграждение в размер на 510 лева, с начисляване на допълнително възнаграждение от 0,6% за придобит трудов и професионален стаж за всяка година като със заповед №19 от 20.01.2020 година трудовото правоотношение на страните е прекратено на основание чл.325, ал.1,т.1 от КТ, считано от 20.02.2020 година, което обстоятелство е отразено и в трудова книжка на ищеца. Безспорно е също така, че на 03.12.2019 година ПУ - Копер към МВР на Република Словения е издало официално известие за пожар на товарен автомобил, в което полицейски служител към посоченото управление е удостоверило, че на 28.11.2019 година в 9:45 часа патрул на полиция Копер е бил изпратен на магистрала А1, отсечка 657 на км.2500 (Габърк-Сеножече) по данни за горящ товарен автомобил. На място полицейският патрул е установил, че водачът на товарния автомобил и на ремаркетото е М. К., който е български гражданин, роден и живущ в РБ, притежаващ валидно свидетелство за управление на МПС № *****, издадено на 09.05.2016 година и притежаващ категория С и Е. Същият е участвал в произшествието като водач на състав от превозни средства, състоящ се от влекач, марка ДАФ с рег.№ РА **** ВР с българска регистрация и ремарке SCHMITZ с рег. № РА*****Е с българска регистрация. Водачът е управлявал от посока разклона Габърк към Сеножече. По време на движението към върха на склона Чебуловица в посока Сенажече е забелязал, че камионът започнал да пуши силно, като започнала да гори и кабината на влекача. Спрял състава от превозни средства в лентата за бавно движещи се превозни средства, като в момента на спиране кабината на влекача била обхваната от пожар и шофьорът започнал да гаси пожара, но неуспешно. Цялата кабина и предната част на ремаркетото били обхванати от пожар, като водачът К. е получил лека телесна повреда - изгаряния. На място полицейските служители са му оказали първа помощ до пристигането на спасителите от спешна помощ, които са откарали лицето до Обща болница - Изола. След пристигане на полицейските служители на място в 9:58 часа магистралата е била напълно затворена за движение в посока Любляна до 10:28 часа, когато е била освободена лявата пътна лента. На мястото на пожара са пристигнали пожарникари от Института за борба с пожарите и спасителна служба. В пожара напълно е изгоряла кабината на влекач с рег. № РА ****ВР с всички документи и предмети вътре, както и предната част на ремаркетото и един чувал с калций.

Материалните щети, причинени от пожара, са определени на около 15 000 евро. Установено е още, че съгласно застрахователна полица BG22/11900164633412.06.2019 година по застраховка ГО към 28.11.2019 година за МПС влекач с рег.№ РА **** ВР е имало валидна застраховка гражданска отговорност на автомобилистите към Застрахователна компания „Лев Инс“, като е имало и допълнителна застраховка ГО - застрахователна полица BG***** за полуремарке с рег.№ РА *****Е към ЗАД „ОЗК-Застраховане“ АД, като няма спор, че и двете превозни средства са собственост на „К.Л.а“ ЕООД гр.П..

Като писмени доказателства по делото пред районния съд са приети епикриза и болнични листове, от които се установява, че ищецът е постъпил за лечение в клиника по пластично-възстановителна и естетична хирургия към УМБАЛ „Свети Георги“ гр. Пловдив на 01.12.2019 година и е изписан на 06.12.2019 година с локален статус: свежо пламъково, множествено изгаряне на части от лицето, двете предмишници и предна коремна стена от II АБ степен - 9%, като по време на болничния престой не са настъпили усложнения, а за периода от 01.12.2019 година до 04.01.2020 година М. К. е бил във временна неработоспособност - пет дни в болничен престой и 30 дни в домашен-амбулаторен режим. Впоследствие домашният-амбулаторен режим е продължен с 15 дни до 19.01.2020 година.

За изясняване на спора от фактическа страна пред районния съд е назначена и изслушана медицинска експертиза, от заключението на която се установява, че на 28.11.2019 г. ищецът е претърпял инцидент - пламъково изгаряне.

Вещото лице сочи, че се касае за въздействие на неконтролируем огън (пожар) извън сграда или съоръжение МКБ-10 X01 термични изгаряния не повече от втора степен, на няколко области от тялото (лице, двете предмишници, долна половина на корема) с обща площ 9% МКБ-Ю T29. Според вещото лице изгарянията на М. К. са получени в резултат на пламъково изгаряне и представляват свежо, пламъково, множествено изгаряне на части от лицето, двете предмишници и предна коремна стена. На пострадалия е проведено хирургично и стационарно (болиично) лечение, а след това и домашно лечение в стационарни условия (5 дни), следвано от лечение в домашни условия (25-30 дни). През този период са приемани болкоуспокояващи лекарства (аналгин, перфалган). Получените увреждания в областта на лицето, двете предмишници и долната част на корема практически не ограничава пострадалия да се придвижва свободно в пространството. К. е имал ограничения на положението на тялото в леглото, като е било необходимо да лежи само по гръб в рамките на 25-30 дни.

Вещото лице сочи, че едно от най-сериозните и трайни преживявания

по време на лечението след изгаряне е болката. При изгаряне тя се определяла от множество фактори - локализация и дълбочина на поражението и вида на термичния агент, етап на лечение, естество на прилаганите локални процедури и начина на извършването им, а също така и от индивидуалните особености на пациента - възраст, пол, раса, както и редица психологични фактори - като чувствителност и толерантност спрямо болковото изживяване, продължителен престой в болница, предхождащи травми и депресивни състояния. Характеристиката на болката след изгаряне в зависимост от локалните поражения е както следва: при пациенти с повърхностно изгаряне от I и II-A степен болката варира от слаба до умерена и може да стане непоносима, ако са засегнати повече от 30% от телесната повърхност; при изгаряне от II-ра степен болката е много силна, тъй като епидермисът и дермата са засегнати и нервните окончания са оголени; при изгаряне III-та степен всички слоеве на кожата, както и нервните окончания са изгорели, болката е слаба, но пациентите са с повишена степен на възбуда.

Според вещото лице М. К. е получил пламъково изгаряне на лицето, двете предмишници и долната част на корема от I-II A,B степен. Предвид на това, че епидермисът и дермата са засегнати и нервните окончания са оголени, болката е била много силна в първите 15-20 дни от възстановителния период. В последствие интензитетът на болката е намалял, като в края на възстановителния период болка не е имало. Вещото лице е констатирало, че е налице пълно възстановяване на поразените участъци от кожата. Възстановителният период съвпада с периода на временна нетрудоспособност съгласно издадените болнични листове.

Експертизата е приета в с.з. и не е оспорена от страните, поради което съдът я кредитира изцяло като компетентно и изчерпателно изготвена. В открито съдебно заседание вещото лице е дало допълнителни разяснения относно извършените медицински процедури и стадирането на изгарянето.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото са разпитани свидетели, от показанията на които се установява безспорно възникналия инцидент и преживените от ищеца болки и страдания. Свидетелите на ищеца установяват, че при завръщането си в България той не е бил отведен от работодателя си до болницата, а е оставен пред дома му. По-късно е отведен от близките си в бърза помощ и е препратен на лечение в гр.Пловдив, където бил заведен отново от тях. В дома си след изписването М. бил обслужван от свидетелката Н., с която живеел на съпружески начала. Според свидетелката М. изпитвал силни болки, освен това бил силно стресиран. Свидетелят К. – племенник на ищеца – установява, че в болницата в гр.Пловдив при свалянето на превръзките в приемното отделение вуйчо му викал от болка. През време на цялото лечение, което продължило 50 дни, ищецът се оплаквал от болки.

Това негово лечение продължило около 50 дни, докато зарасне всичко. Стоял си само вкъщи, защото лекарите били препоръчали да не слага дрехи, за да могат раните да заздравеят по-бързо.

Св.С. оспорва твърдението в исковата молба, че се забавили с тръгването към България по негова вина. Всъщност забавянето се дължало на това, че документите на ищеца били изгорели и се наложило да му се издаде пасаван, за да може М. да се прибере в България. За издаването на документите заплатил свидетелят. Същият твърди, че М. му разказал, че газовата бутилка му е била в камиона, което било абсолютно забранено. Свидателят правел забележки на М., че в камиона има преобразувател на ток от 12 на 220 волта, а това било забранено. тези преобразуватели на ток се включвали в запалката. Освен това шофьорите си слагали в кабината на камиона печки, телевизори, нагреватели и други неща, като свидетелят говори за печки извън печката, с която е оборудван самият камиона. Слагали още машинки за подстригване, кафе машини и пр. и според него вероятно от използването на такива уреди се е претоварила ел. мрежата по камиона. Свидателят разговарял впоследствие със сервизите за причините довели до такова запалване, и отговорите били, че това е от претоварване на самата ел. мрежа. Свидателят пристигнал в болницата на 29-ти сутринта. Оттам му отказали да му дадат достъп до М. и искали документ от Здравната Каса от България, като при инцидента на шофьора М. К. били изгорели всички документи. Свидателят се свързал със съпругата си и тя извадила копие от Здравната Каса в Пазарджик и на база на това копие на свидетеля му осигурили свиждане с М. в определен час. М. му разказал, че на територията на Словения чул звук и помислил, че е спукал гума. Противно на всичко, което е редно да се направи от един водач на тежкотоварен автомобил, той продължил да кара, тъй като знаел, че има наблизо паркинг на 7-10 км. Продължил да кара и по пътя друг шофьор му сигнализирал, че трябва да спре. Като спрял в аварийната лента и слязъл от камиона, видял пламъци. М. имал завършен курс по АДР - превоз на опасни товари, за който се минавал изпит, държал се тест и курсистите били обучавани за начини на действие при пожар - гасене с пожарогасител. Имало 3 пожарогасителя в камиона - един на седалката, на гърба на влекача има, както и на лицето на ремаркетото. Те са отвън и са удобни за ползване, дори този вътре. Според свидетеля М. не се е опитал да гаси пожара, а се сетил, че документите и телефонът му са в камиона и е влязъл да ги търси. След като се прибрали в България, свидетелят му предложил да го закара до болницата, но М. отказал и казал, че иска да се прибере вкъщи да се изкъпе и да отиде сутринта на преглед. Пътят от Словения до Пазарджик бил около 10-ина часа и по време на пътуването си комуникирали. М. се държал както обикновено, без индикации за болки.

Показанията на свидетелите Ч.-Я. и Ш. потвърждават казаното от св.С.. Св. Ч.-Я. няма пряко впечатление от инцидента, но знае за случилото се от други колеги, които посещавали М. в болницата или са контактували с него по телефона. Св. Ш. го е виждала и е разговаряла с него и за нея той нямал външни белези от изгарянето. Казал ѝ, че е в болничен заради инцидента, като болничният му изтичал на 20.01.2020 г. Постъпил на работа във фирмата на свидетелката като заел длъжността шофьор -международни превози като пътувал от България за Италия. Докато работели заедно със свидетелката не е споделял, че се страхува от пожари. Ползвали го, защото имал АДР, а фирмата им извършвала износ на акумулатори, за които превози изисквали АДР, - това бил превоз на опасни товари. Свидетелката нямала спомен да е имало нещо нетипично в походка на М. или да се е оплаквал от болки. Напуснал през февруари на следващата година - 2021 г. Доколкото разбрала от колеги, след тяхната фирма е почнал работа другаде, после пак се бил преместил и доколкото знае към момента на разпита бил в пловдивска фирма като международен шофьор. Свидетелката не е забелязала промяна в него от времето, когато работела в „К.Л.“ и след това - нещо във външния му вид.

В проведеното на 07.02.2023 г. първо открито съдебно заседание съдът е извършил доклад по реда на чл.146 от ГПК и е постановил, че фактите, които не се оспорват от страните, са, че страните са били в трудово-правни отношения и че на 28.11.2019 г. е настъпила трудова злополука. Съдът е разпределил доказателствената тежест, като е указал на ищеца, че следва да докаже претърпените неимуществени вреди, а ответникът следва да докаже реалния принос на пострадалото лице в настъпването на вредоносния резултат.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна съдът намира въззивните жалби за неоснователни по следните съображения:

Разгледани по същество, въззивана и частната жалба са неоснователни по следните съображения:

По въззивната жалба

-

Напълно произволно е твърдението на процесуалния пълномощник на жалбоподателя, че КСО е неприложим в настоящия казус, тъй като злополуката била възникнала извън територията на Република България и съответно установяването на вида на злополуката като трудова не следвало да бъде извършвано по реда на чл.57-60 от КСО.

Съгласно европейската правна рамка в сферата на заетостта, социалните

въпроси и приобщаването, при претърпяна трудова злополука за лечението отговаря страната на пребиваване, а обезщетенията за вредите, настъпили в резултат на трудовата злополука се изплащат от страната, в която пострадалото лице се осигурява. **Приложимото законодателство е законодателството на страната, в която лицето работи като наето или самостоятелно заето.** Няма значение къде живее или къде е установен неговият работодател. Ако е налице командироване от работодателя за извършване на работа в друга страна за период от максимум 24 месеца, работникът продължава да се осигурява в страната си на произход. Това е случаят на т.нар. „командировани работници“, за които важат специални условия. Ако значителна част от своята дейност (най-малко 25%) работникът осъществява в своята страна на пребиваване, за него важи законодателството на тази страна. Ако работодателят изпрати работника да работи в друга страна, той ще остане осигурен съгласно законодателството на страната на произход, ако отговаря на условията, които се прилагат за командированите работници. Това означава, че работникът може да работи в другата страна-членка на ЕС максимум до 24 месеца от името на своя работодател, който е базиран в изпращащата държава. Това решение има за цел да избегне честите промени в социалноосигурителното положение на работника в случай на кратки периоди на работа в чужбина. Същите разпоредби се прилагат и за самостоятелно заетите лица, които временно извършват подобна дейност в друга държава.

В настоящия случай работникът е български гражданин, а работодателят е българско юридическо лице с регистрация в ТР съгласно законодателството на Република България. Безспорно е по делото, че ищецът е бил командирован от своя работодател за няколко дни в друга страна-членка на ЕС – Словения, в която е възникнал инцидент при и по повод на изпълнение на работата. Безспорно е също така, че работникът се осигурява единствено в страната си на произход, която е и страната му на пребиваване, тъй като извършва повече от 25% от работата си на територията на тази страна, т.е. България е страната, в която лицето работи като наето, следователно приложимо в случая е правото на Република България. Безспорно е, че първоначалното лечение на ищеца е проведено в страната, в която е пребивавал към момента на възникване на инцидента и е продължило в страната му на произход и постоянно пребиваване. По отношение на претенцията за заплащане на обезщетение обаче се прилага българското законодателство, тъй като работникът се осигурява в страната си на произход и полага повече от 25% от труда си в тази страна, т.е. в Република България. И тъй като КСО е част от приложимото право, следва да се приеме, че твърденията на процесуалния пълномощник на ищеца за неприложимост на

нормите на чл.57-60 от КСО е несъстоятелно.

Несъстоятелно е твърдението, че тъй като ответникът се бил позовал на тези норми едва в писмената си защита, това възражение било преклудирано и не следвало да се разглежда от съда.

Касае се за императивни правни норми, за прилагането на които съдът следи служебно, а всяка от страните може да се позове на тях във всяко положение на делото. За приложението на императивните правни норми преклузията не важи.

Неоснователно е и възражението, че определянето на злополуката като трудова било извършено с определение по чл.146 от ГПК в първото открито съдебно заседание, в което съдът е определил този факт като безспорен и ненуждаещ се от доказване, поради което бил длъжен да приеме, че е налице трудова злополука. Действително, както беше посочено по-горе, с определение в о.с.з., проведено на 07.02.2023 г., Пещерският районен съд е приел, че инцидентът от 28.11.2019 г. представлява трудова злополука и е приел за безспорен между страните този факт, но не е посочил, че е факт, който не се нуждае от доказване. Следва да се приеме, че постановявайки това определение, районният съд е извършил процесуално нарушение, в резултат на което е не е дал указания на К. да сочи доказателства за установяване на твърдението си в исковата молба, че е претърпял вреди в резултат на настъпила трудова злополука, тъй като се касае за елемент от фактическия състав на нормата на чл.200, ал.1 от КТ, която е императивна и за нейното приложение съдът следи служебно. Районният съд е бил длъжен да даде указания на ищеца, че не представя административен акт – разпореждане за установяване на трудова злополука съгласно чл.60 от КСО, което обаче не е направено. В този случай нормата на чл.266 от ГПК дава възможност на страната, чието право на защита е нарушено от действие на съда, чийто акт се обжалва по реда на въззивното производство, да поиска от въззивния съд да направи нов доклад, като едновременно с това поиска и събирането на доказателства за установяване на вида на злополуката пред въззивния съд, но такива искания не се съдържат във въззивната жалба, а за допуснатите от районния съд процесуални нарушения въззивният съд не следи служебно.

При тези данни правилно районният съд е приел, че липсата на административен акт за установяване на трудова злополука пречатства възможността тя да бъде установявана в рамките на исковото производство и е основание за отхвърляне на предявения иск, тъй като не е налице един от елементите на фактическия състав на чл.200, ал.1 от КТ.

В своята практика ВКС трайно приема, че липсата на влязъл в сила

индивидуален административен акт относно наличието на трудова злополука е пречка за уважаване на исковете по [чл. 200, ал. 1 КТ](#). Тази практика не допуска инцидентното установяване на характера на злополуката в исковото производство, образувано по претенция за обезщетяване на вредите от нея. С решение № 795/13.06.2014 г. по гр. д. № 2330/2014 г., III г. о. на ВКС е прието, че изключение от така установената практика се допуска само в хипотезите по [чл. 7, ал. 2 от Наредба за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки \(НУРРОТЗ\)](#), когато компетентният административен орган не е изпълнил задължението си да разследва злополуката. Такова задължение на органа възлага и нормата на [чл. 58, ал. 1 КСО](#), а [чл. 7, ал. 2 НУРРОТЗ](#) възпроизвежда законовото разрешение. Затова когато се установи, че при злополука е причинено увреждане на повече от трима работещи или че злополуката е довела да инвалидност или смърт или че има основание да се предполага, че ще доведе до инвалидност или смърт, компетентният административен орган е длъжен да разследва злополуката. Само в случаите, когато той откаже да изпълни това си задължение, съдът, пред който е предявен иска за обезщетяване на вредите от злополуката, може да установява нейния характер. (В този смисъл - решение № 205 от 8.10.2018 г. на ВКС по гр. д. № 5039/2017 г., IV г. о., ГК, [решение № 339/10.10.2011 г.](#) по гр. д. № 859/2010 г., IV г. о. и цитираните в него предходни актове, [решение № 109/12.03.2012 г.](#) по гр. д. № 622/2011 г., IV г. о., [решение № 374/23.07.2014 г.](#) по гр. д. № 3766/2013 г., IV г. о. и др.)

В конкретния случай от предоставените по делото епикризи и от заключението на вещото лице се установява, че увреждането в следствие на инцидента (получените от ищеца изгаряния) са в размер на 9% и е налице пълно функционално възстановяване на засегнатите участъци от кожата, което означава, че този инцидент не попада в хипотезата на [чл. 7, ал. 2 от НУРРОТЗ](#), тъй като при ищеца инвалидност не е настъпила и не може да се очаква настъпването ѝ, щом е налице пълно функционално възстановяване. В цитираното по-горе решение ВКС приема, че КСО не съдържа легална дефиниция на термина "инвалидност", но от разпоредбата на [чл. 72 КСО](#) следва, че такава е налице при 50 % или повече от 50 % трайно намалена работоспособност. Тогава законодателят предвижда, че е настъпил рискът, за който се дължи пенсия, поради което при намаление на работоспособността под 50% инвалидност не е налице. В случая изгарянето е 9% и служебно задължение за компетентния административен орган да извърши разследване на злополуката не е имало. Такова разследване е могло да бъде извършено след сезиране от страна на осигурителя или от страна работника, но ищецът не спори, че в законния срок от една година не е подал декларация за трудова злополука. Съответно не е издаден и не може да бъде издаден акт по [чл. 60](#)

КСО, нито са налице основания характерът на злополуката да бъде установяван инцидентно в производството, образувано по иска за обезщетяване на вреди от нея. Административният орган не е бил длъжен да разследва тази злополука, съответно без наличие на акт по чл. 60 КСО тя не може да бъде призната за трудова. Такъв акт не е издаден, поради което искът, основан на твърдения за настъпила трудова злополука, е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Като е достигнал до подобни изводи, районният съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

До датата на постановяването на решението – 22.01.2024 г. не е постъпила писмена защита от пълномощника на жалбоподателя, срокът за подаването на която е изтекъл на 18.01.2024 г.

Неоснователна е и частната жалба. Видно е от представения договор за правна защита и съдействие, че между страните е договорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 3000 лв.

С оглед изхода на спора жалбоподателят следва да заплати на ответника деловодни разноски за тази инстанция в размер на 1500 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение и представен списък по чл.80 от ГПК.

Като взе предвид гореизложеното, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 289/25.04.2023 г. и определение № 331/07.07.2023 г., постановени по гр.д. № 20225240101294 по описа на Пещерския районен съд.

ОСЪЖДА М. Д. К., ЕГН ***** от с. Л., общ. П., Пазарджишка област, ул.“П.К.“ № 6, да заплати на „К.Л.“ ЕООД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Д.Г.“ № 16, представлявано от управителя К.Г.С., деловодни разноски за въззивна инстанция в размер на **1500 лева /хиляда и петстотин лева/**.

Решението подлежи на касационно обжалване през ВКС в едномесечен срок от съобщението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____